

Arrest

nr. 340 348 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de keuze had om al dan niet een synthesememorie in te dienen.

2.2. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij binnen de voorziene termijn heeft laten weten dat zij een synthesememorie wenste in te dienen en dat zij ook tijdig een synthesememorie heeft neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe gehouden uitspraak te doen op basis van de synthesememorie.

Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een *“repliekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig proceduristuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en uit de sedert de wijziging van die bepaling met artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien een verzoekende partij immers niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen haar middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan zij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier dat zij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoekende partij in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en zij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het louter herhalen

van de middelen uit het verzoekschrift, handelt zij dilatoir. Op die wijze verlegt zij immers nodeloos de behandelingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad.

Indien een verzoekende partij daarentegen haar middel of middelen wenst aan te houden én zij daarenboven inhoudelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan zij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesesmemorie in te dienen en daarin haar middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt zij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de voornoemde wijziging van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet heeft geleid om haar toe te laten *“te repliceren op het verweer tegen de middelen die [zij] wel wenst aan te houden zodat [zij] de middelen samenvat”* (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

2.3. De Raad stelt vast dat de thans voorliggende synthesesmemorie, behoudens navolgende overwegingen, een volledige en letterlijke herneming van de middelen bevat, zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.4. In de synthesesmemorie worden volgende overwegingen toegevoegd aan het eerste middel onder de bespreking van de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De motivatie van verwerende partij dat verzoeker volwassen is en dat niets er op wijst dat één van hen niet over de nodige capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van verzoekers inreisverbod is een standaardmotivatie zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden van het geval.

De inkomsten van verzoeker zijn noodzakelijk om hun gezinsleven verder te ontplooien en dit rekening houdend met het dure leven.

De impliciete redenering van verwerende partij dat verzoeker perfect het gezinsleven verder kunnen handhaven in het land van herkomst, zijnde Turkije, is onredelijk en in strijd met de beschikbare gegevens in het dossier.

Zij zullen genoodzaakt worden jarenlang van elkaar gescheiden te leven. Dagelijks, wekelijks, zelfs maandelijks persoonlijk contact zal onmogelijk, minstens uitermate moeilijk worden. Verwerende partij houdt hier geen rekening mee, minstens werd dit niet zorgvuldig onderzocht. Het spreekt voor zich dat contact onderhouden enkel via moderne communicatiemiddelen in afwachting van de afloop van het inreisverbod onredelijk is. Bovendien kan niet verwacht worden van mevrouw dat zij haar familiale en professionele leven achterlaat om verzoeker te vergezellen naar zijn herkomstland. Dit zou ondermeer betekenen dat mevrouw haar tewerkstelling zal verliezen en terecht komt in een precaire financiële situatie. Dit kan uiteraard niet verwacht worden van mevrouw, de Belgische onderdaan.”

Voormelde toegevoegde uiteenzetting in de synthesesmemorie betreft geen samenvatting van het middel, noch het niet meer aanhouden van (onderdelen van) een middel, noch een repliek op de nota met opmerkingen, nu een dergelijke nota niet werd neergelegd.

Het betreft een volledige nieuwe uiteenzetting die geen betrekking heeft op het reeds gevoerde betoog in het verzoekschrift in het eerste middel, onder de bespreking van de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers wordt in het verzoekschrift een betoog gehouden over de vraag naar de mogelijkheid om het verblijfsrecht op grond van voormelde bepaling te weigeren omwille van het bestaan van een niet volledig uitgevoerd inreisverbod, alsook gesteld dat een weigering van de gezinshereniging enkel kan gerechtvaardigd worden op grond van openbare orde en dat de verzoekende partij echter haar leven volledig op de rails heeft gekregen en enkel en alleen een goede papa wenst te zijn voor de kinderen en een goede partner.

De hierboven geciteerde, toegevoegde, kritiek in de synthesesmemorie heeft betrekking op het in de bestreden beslissing gevoerde afhankelijkheidsonderzoek en betreft aldus een volledig nieuwe uiteenzetting waarbij een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het middel betreffende de opgeworpen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor

de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe 'middelen', dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, *quod non in casu*.

In casu bevat de voorgelegde synthesememorie aldus een volledige herhaling van de reeds in het verzoekschrift aangevoerde middelen, aangevuld met nieuwe 'middelen' zoals hoger weergegeven. Deze nieuwe argumenten vormen geenszins een repliek, daar *in casu* geen verweernota werd neergelegd.

De Raad stelt dan ook vast dat de synthesememorie geen samenvatting van de middelen bevat en dat er geen sprake is van een daadwerkelijke repliek op een nota met opmerkingen. Zoals hoger aangegeven, is het niet de bedoeling van de wetgever geweest om toe te laten dat ter gelegenheid van het neerleggen van de synthesememorie bijkomende middelen of argumentaties naar voor worden gebracht.

2.5. Ter terechtzitting wordt uitdrukkelijk gewezen op artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet. Er wordt concreet geduid dat de voorliggende synthesememorie geen samenvatting van de middelen bevat, noch het niet weerhouden van bepaalde middelen of middelonderdelen, noch een repliek op de verweernota nu een dergelijke nota niet werd neergelegd, zodat de synthesememorie niet wetsconform voorkomt.

De advocaat van de verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Zij wijst er wel op dat er actuele informatie is voor het gezin met betrekking tot het minderjarig kind en vraagt toch rekening te houden met de argumenten.

De Raad stelt echter vast dat geen actuele informatie – die dateert van na het indienen van het verzoekschrift – met betrekking tot een minderjarig kind werd vernoemd in of gevoegd aan de synthesememorie.

2.6. Het beroep dient derhalve, bij gebrek aan een wetsconforme synthesememorie, te worden verworpen (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER